

Wat een hysterie, dat genderdebat

Neal Leemput

Dinsdag 17 augustus 2021 om 3.25 uur

Vanaf vandaag vind je in de kledingwinkels van JBC geen jongens-meisjesverwijzingen meer (*DS 18 augustus*). In de rekken ligt ook een gendergelijke truiencollectie met opschriften over beroepen, omdat uit recent onderzoek blijkt dat gendernormen nog altijd een grote impact hebben op onze beroepskeuzes. Wanneer je zo'n bericht in de weekendkrant leest, weet je eigenlijk meteen hoe laat het is. Je weet dat de poortwachters van de normaliteit op hun achterste poten zullen staan en dat de *wokies* zullen dansen op hun barricaden, met on-eindige discussies op sociale media van 'dit gaat te ver' tot 'amper ver genoeg' tot gevolg.

Wat een hysterie, dat genderdebat. Al jaren draaien we toertjes rond symbolen en principes en eigenlijk luistert niemand nog. Ook ik pleit schuldig, want ik heb oprecht geen idee waar de tegenstanders van deze keuze bang voor zijn. Ik wil mijn mogelijke tegenstander een concrete vraag stellen: op welk punt slaat de slinger door, en wat dreigen we te verliezen?

Ik juich de keuze van JBC toe. Ik groeide op in een klein Vlaams dorp waar ik worstelde met mijn mannelijkheid en, vooral, met mijn vrouwelijke trekken. Ik heb ervaren hoe mannelijkheid als een mal over je leven gegoten wordt wanneer je opgroeit in een omgeving en context die geen enkele voeling heeft met een fluïde beleving van gender.

Ook vandaag draag ik graag jumpsuits of wijde blouses in glitterend goud. Niet bepaald mannelijk. En hoewel ik in een prachtige queer-bubbel leef, ontbreekt het mij vaak aan de moed om te dragen wat ik wil. In kledingwinkels word ik geregeld naar de 'juiste afdeling' doorverwezen. Is het idee van JBC dan zo vergezocht?

De evolutie naar een meer genderbewuste samenleving lijkt me heel voordelig. Genderbewust impliceert immers geen genderneutraliteit. Het vraagt geen eenheidsworst, het is niet meer dan het loslaten van pasvormen. 'Beste reizigers' in het station neemt niet weg dat je met mevrouw of meneer kunt aangesproken worden door de conducteur. In het uitzonderlijke geval dat hij iemands gender verkeerd inschat, zal die mevrouw wel duidelijk maken dat ze geen meneer is. Ook in een kledingwinkel zonder binaire indeling vind je dezelfde kledingstukken, enkel de organisatie is anders. Op leeftijd, op kleur, op stijl misschien.

(Merk op dat mijn conducteur een man is. De controle, de macht. Stereotypen zitten diepgeworteld.)

Waar komt die aversie van velen dan vandaan? Ik vraag het me oprecht af. Wat zijn we bang te verliezen wanneer we de rigide hokjes van alledag loslaten – al is het maar om een kleine groep binnen de samenleving te betrekken en het gevoel te geven erbij te horen? Het genderdebat is complex, maar in essentie is het enkel een vraag voor empathie ten aanzien van zij die zich niet binnen de norm terugvinden. Ik zie 'geen slinger die doorslaat'. Ik zie slechts een kleine moeite die niet ten koste van iets anders gaat. Ik zie evenveel taart voor iedereen, eindelijk.